

<http://mail.cgtcatalunya.cat/spip.php?article12922>

La llibertat no es guanya a les urnes, sinó amb la lluita

- Actualitat - Comunicats -

Date de mise en ligne : divendres 7 de setembre de 2018

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Arriba, un altre cop, l'Onze de Setembre. Com cada any, des de la CGT de Catalunya volem reiterar en aquesta data el nostre compromís, tal com estableixen els nostres acords confederals, amb la plena defensa del dret a la lliure determinació del poble català i de la resta dels pobles del món. En especial, d'aquells que lluiten activament per exercir aquest dret davant l'opressió dels altres.

L'autodeterminació, tal i com l'entenen les anarcosindicalistes, no va simplement de banderes ni d'estats, sinó essencialment d'un procés de desmuntatge de tot mecanisme de dominació autoritari existent. Vingui de l'estat, el capital o el patriarcat, i sent substituït per una xarxa cooperativa basada en la solidaritat i suport mutu de la classe treballadora.

Dit això, no se'ns escapa que l'actual situació a Catalunya, a l'Estat espanyol i, de fet, al conjunt de la UE dificulta qualsevol pas per exercir aquesta autogestió. Per una banda, el darrer any hem experimentat un increment de la dinàmica repressiva de l'Estat espanyol. Una dinàmica repressiva que si bé, els i les llibertaris, i una bona part dels moviments socials i de lluita no hem deixat de patir mai des de la mort del dictador Franco, els darrers mesos s'ha intensificat. I sobretot ha tocat a sectors socials que no estaven acostumats a experimentar-la. Encara recordem els desplegaments policials massius, les condemnes judicials, els múltiples empresonaments que, a poc a poc, el pas dels dies ha anat normalitzant.

Però tampoc volem perdre la perspectiva de que la repressió i el monopoli de la violència és una característica de tot estat, sigui quin sigui l'adjectiu que l'acompanyi: espanyol, català, europeu, etc... No oblidem, tampoc, com la mateixa Generalitat ha estat al darrera de muntatges contra el teixit llibertari català en dates molt recents. D'escarnis contra activistes socials com el cas Aturem el Parlament, o la repressió policial per part del Cos de Mossos d'Esquadra, especialment durant els moments més durs de la Crisi.

És per això que cada any reiterem que l'exercici de l'autodeterminació real es concreta en l'autogestió quotidiana de tots els aspectes de la vida. Que no es pot construir una societat lliure si les persones que la conformen no són plenament lliures.

Com ja vam fer fa gairebé un any, seguim cridant a fer front de manera bel·ligerant i activa a la intensificació de la repressió de l'estat i, en especial, a la seva normalització. Una repressió que es concreta amb gent a la presó per motius polítics, a l'exili, en desenes de persones condemnades per exercir la llibertat d'expressió al conjunt de l'estat, processos judicials oberts, també contra sindicalistes, etc. Tampoc podem obviar l'increment de l'activitat de grups feixistes, amb qui sovint hem xocat al carrer, defensant centres socials, o evitant pallisses. Com ja ha succeït massa cops en el passat, la repressió en les seves diferents formes també ens toca directament a nosaltres, les i els anarcosindicalistes.

Tampoc podem deixar de banda el paper de les elits catalanes, una part de les quals mantenen una aparent confrontació amb l'Estat espanyol. Un conflicte que, no obstant, no els impedeix promoure, dins el marc del propi Estat espanyol, una llei de desnonaments exprés ara que el preu de lloguers i habitatges arriba a màxims històrics. Ni tampoc els dificulta confluïr amb la dreta espanyola més rànica per oposar-se a l'augment dels impostos per a les rendes més altes. També és simptomàtica la recent signatura del IV Acord Interprofessional de Catalunya entre la patronal catalana, i CCOO i UGT, sota l'apadrinament del Govern de la Generalitat. Per sota la retòrica i l'escenificació teatral republicana de l'executiu de Quim Torra, la realitat és que es promou una còpia quasi literal de l'AENC (*Acuerdo Estatal de Negociación Colectiva*).

Fem doncs una crida a no oblidar que, com l'espanyola, també la burgesia catalana és el nostre enemic. Ja en el passat van acordar promoure a Catalunya, durant el primer govern d'Artur Mas, les privatitzacions i les retallades

La llibertat no es guanya a les urnes, sinó amb la lluita

---

més grans mai vistes en els serveis públics, només superades per les realitzades a Grècia en termes quantitius al pressupost disponible. Unes mesures que amb el temps s'han anat assumint sota la fórmula de pressupostos prorrogats o pactes per uns pressupostos excepcionals. Contra aquests pressupostos, la CGT va convocar una vaga al sector d'ensenyament fa un any i mig. També, a hores d'ara, moltes plantes hospitalàries continuen tancades mentre es deriven pacients a la privada i no s'han recuperat moltes de les inversions socials perdudes.

Aquest nou Onze de Setembre, com la resta dels dies de l'any, fem una crida per la lluita per la llibertat. Una llibertat que ha de ser per tots els pobles d'arreu del món i pel conjunt de les persones que habitem el planeta. Una llibertat que no serà plena mentre tinguem un sistema econòmic que fa, de l'explotació de les persones i la depredació dels recursos, la seva base de funcionament. Una llibertat que tampoc és possible sota un estat que monopolitzi les formes d'acció col·lectiva i ens deixi només a la majoria unes petites esclotxes, sovint sota el fetitxe d'unes urnes.

Hem pres la humil decisió de construir el futur amb les nostres mans. És per això que ens impliquem activament en les organitzacions socials dels nostres barris i pobles i que consolidem el sindicat com a forma d'organització com a treballadors i treballadores per a la confrontació directa contra el capitalisme. Sabem que depenem de nosaltres i que, si hi som, res ens podrà aturar.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

7 de setembre de 2018